తెల్లవారనిపొద్దు

'కథక్ మిత్ర'

భుజాలమీదికి నల్లటి చీకటి విగ్గులా వెంపలమీదుగా జారిన పొడవాటి తల గుబురులూ, దువ్వంగా మాసి పిచ్చిగా పెరిగిన గడ్డమూ, మెలికలు తిరిగిన సన్నటి మీసాలూ, రెండు మూడు చిరుగులు చిరిగిన పొడవు చేతుల ఖద్దరులాల్చీ, మామిడి అంచులపంచె పీటితో నరహరి మాస్టారు స్కూలికి వచ్చారు.

స్కూలు బయట

వీరన్నగారి బాబిగాడినీ, గవరయ్యగారి పుల్లిగాడినీ, వెంకయ్యగారి రాంపండుగాడినీ, సద్దరాజుగారి సత్తిగాడినీ, ఆచార్యులగారి లచ్చుబాబుగాడినీ, నరిసింహశాస్త్రిగారి నానిగాడినీ ఇంకా చాలామందిని చేరదీసి రామన్నగారి గోపిగాడు చెడుగుడు ఆడుతున్నాడు.

ఆడపిల్లలు బడిముందు ఇసకవుంతవార "కిరికీ" ఆడుకుంటున్నారు. మరీ చిన్నపిల్లలు దూదుంపుల్లాట ఆడుకుంటున్నారు. ఇద్దరు ఒప్పులకుప్ప తిరుగుతున్నారు. అవతల రావఉసిరిచెట్టు కింద ఇంకా కొందరు చెమ్మచెక్క ఆడుకుంటున్నారు. అక్కడ ఆనందమే గిరగిరా తిరుగుతూంది. చిరునవ్వులే తుళ్ళుతున్నాయి.

కాని వీటన్నిటికీ కొంచెం దూరంలో అన్నిటికీ అతీతుడిలా అమాయకుడిలా నిలిచిపోయిన ఓ కుర్రాడున్నాడు.

వచ్చిన మేష్టారిచూపు ఆ కుర్రాడిమీద పడింది.

నల్లచందనపు బొమ్మలా ఉన్నాడు ఆ కుర్రాడు. తలగుడ్డా, తాడుకర్రా, పొట్టిఅయిన చిరుగుల మాసిన చొక్కాతో ఆ అబ్బాయి పేదగా, బితుకుబితుకుగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

చలికి కొంకర్లు పోతూన్న శరద్రాత్రి చీకట్లలో వెలుగులు చేసుకొన్న చలిమంటలముందు చుట్టూ గుండ్రంగా చేరి శరీరాల్ని వెచ్చచేసికొని మంట కాచుకునే రైతుబిడ్డడిలా, మందబయళ్ళలో పశువుల్ని మేపే పాలికాపు కుర్రాడిలా, గోటికాయలూ, కోతికొమ్మచ్చిలూ, కుప్ప తన్నులాటలూ ఆడే ఆకతాయిలా ఆ కుర్రాడు కనపడనే లేదు.

ఆ కుర్రాడు చూస్తూన్న చూపు అతనికి సరిపడ్డ చూపులా లేనేలేదు. వాడిముఖంలో కళ చిలాయి చుక్కబొట్టు. ఆ కళ్ళల్లో ఆశాజ్యోతులు కొటిగట్టిన నిరాశవెలుగులు. పరవళ్ళు తొక్కే ఉత్సాహం హృదయం లోనే బందీ అయిపోయి చిరునవ్వు ఎండిపోయిన పెదవులు.

జాలి వేసింది మాష్టారికి. నిట్టూర్చి, దగ్గర్లో ఆడుకుంటున్న గోపాలాన్ని పిలిచి తాళాలిచ్చి తలుపులు తియ్యమన్నారు ఆయన. పిల్లలంతా చేతులు దులుపుకుని పుస్తకాలూ, పలకలూ పట్టుకుని బడిలోపలికి వెళ్ళారు. మాష్టారింకా ఆ కుర్రాడినే చూస్తూ నిలబడ్డారు.

ఒకామె వచ్చి మేష్టారికి నమస్కారించింది.

"నాను అబ్బిగాడి తల్లినండి. ఎటుండీ, తవరు కొత్త మేష్టారుంటగదుండీ. రావన్నగారు సొప్పారు తవరికి సొప్పమని. ఆడేమో నాలుగో గళాసు సదువుతున్నాడుండి. తండ్రి సూడాత్తేనేమో పొట్ట సేత్తో వట్టుకుని అండుమాను పోయాడు. ఇప్పుడు రంగం లేదుగందా మరి. అణ్ణించి మనొద్రు రాలేదంటున్నారు పొట్టుమేను. పొట్ట గడక మా అమ్మగారింటికాడ దిగమెట్టాను. తిండెట్టక తప్పి తగిలేశారు బుల్లోడిని. సూడాత్తే కూల్నాలిసేవ్ టయిం కాదుగందా. ఏం దిగమారి సావనూ. మనకెందు కొచ్చిన సతువుల్రా. మానేసి రావన్నగారి దూళ్ళకాడుండమన్నాను. పాలేరు తన పెట్టాను. ఏటుండీ! ఆవుల్నీ, గేదెల్నీ కాయడవే గందాండి, ఓ పూట కూడెట్టే కాసింత పాణం రచ్చించువారుగందా. ఇంత గంజి పొయ్యలేని పాపిట్టేదాన్ని. నా పాణాలు తోడేత్తన్నాడు. నాను సతువుకుంటానంటాడు. ఈ దేటిది ఊళ్లేల్తాడా లేపోతే ఉద్యోగమే సేత్తాడా? సెప్పండి. తవరైనా కాసంత గడ్డెటుందాడికి" అంది.

ఏటొఒడ్డున ఒంటరిగా, నిటారుగా, నిలువుగీతలా నిలబడ్డ ఓ కొబ్బరిచెట్టు ఏటినీటిలో పడి వక్రీభవించి కనబడ్డట్టు ఆమె నుదుటిమీద పచ్చబొట్టు, మాట్లాడుతున్నప్పుడు వంపులు పోతూ కనిపించింది.

"నీ పేరేమిటి?"

"అమ్మవమ్మ" అంది ఆమె సిగ్గుపడుతూ.

మాష్టారు సంజ్ఞచేసి కుర్రాడిని పిలిచారు.

"అబ్బిగా! పంతులుగారు పిల్టంలేదంటరా. రాయేంటిరా? బెల్లంకొట్టిన రాయిలా బిగుసుకు పోతావేంటి? ఏ వుండో! ఆడినూవు నూడండి, సేతబడి సేసేవోడి నూపులా. . ." అంటూ కుర్రాడి రెక్క పట్టుకొని లాక్కు వచ్చి నిలేసింది.

"రామన్నగారి గోపాలవే ఆరిదూళ్ళని కాసుకో కూడదూ. ఆరు చదువుకుంటుంటే నేను ఆరి దూడల్ని మేపాలా? నేనూ చదూకుంటానమ్మా" అబ్బిగాడు బితుకు బితుకుగా తల్లి కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"పోనీ, చదువుకుంటానంటున్నాడు. చదువుకో నివ్వరాదూ. వాణ్ణి అప్పుడే పనిలో పెట్టేయడం దేనికి" అన్నారు మేష్టారు.

లక్ష్మమ్మ ఓ నిమిషం మౌనంగానే ఉండిపోయింది.

"సర్లేరా. బళ్ళోకెళ్ళి సతువుకోరా. నానే కష్టపడి సంపాదించి ఎడతాను" అంది చివరికి.

లేగదూడ కుమ్మి కుమ్మి పొదుగు పొడిచి పాలు కుడుస్తున్నప్పుడు భరించి చేపినపాలను కమ్మగా ఇచ్చి, దూడ పరుగులు తీస్తూ, ఛెంగున ఎగురుతూ ఆడుతున్నప్పుడు ఆనందించిన గోమాతలాగ కొడుకు ముఖంలో ఆనందాన్ని చూసి మురిసిపోయి ముచ్చట పడిపోయింది లక్ష్మమ్మ.

మేష్టారు దగ్గిర సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది.

అబ్బిగాడంటే మాష్టారికి చాలా ఇష్టం. క్లాసులో అల్లరి చెయ్యడు. శ్రద్ధగా చదువుకుంటాడు. అన్నిటినీ మించి వాడి బీదతనం వాడిమీద సానుభూతికి, అభిమానానికి కారణమైంది. అప్పుడప్పుడు అబ్బిగాడు మేష్టారు ఇంటిదగ్గిర స్కూలు అయిపోయాక ఓ గంట పాఠాలు చదువుకుంటూ కూర్చునేవాడు. ఎప్పుడైనా అండమానులో ఉన్న భర్తకు ఉత్తరం రాసిపెట్టాలంటే లక్ష్మమ్మ మేష్టారి దగ్గిరికి వచ్చేది. ఆయన రాసి పెడుతూండేవాడు. ఎక్కడో దూరదేశంలోని భర్తను గురించి ఆమె పడే ఆరాటం, ఆమె చూపించే ప్రేమ మేష్టార్ని పులకరింపజేసేవి. "ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకోవలెను. పనిలో బస్తాలు మొయ్యడం నీ కంత ఒంటికి మంచిది కాదంటున్నారు ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళు." అంటూ ఆమె రాయించిన వాక్యాల వెనక ఆమె ప్రేమను కొలిచే వారాయన. ఆ ఉత్తరాల ద్వారానే ఆయనకు ఆమెను గురించి అనేక విషయాలు తెలిశాయి.

సూరయ్య, లక్ష్మమ్మల సంసారపుటింటిలో ఓ చిన్నదీపం అబ్బిగాడు. తల్లిదండ్రులిద్దరికీ అక్షరాలు రావు. రెక్కాడితేగాని డొక్కాడని పరిస్థితి. ఆ స్థితిలోనే వాళ్ళ బ్రతుకులు వెళ్ళమారుతున్నాయి. ప్రవాసం పోయి పది రాళ్ళు ఏరుకు రావాలనుకున్నాడు సూరయ్య. అప్పుచేసి అండమాను వెళ్ళాడు. అతని గురించి కళ్ళల్లో వత్తులు పెట్టుకుని చూస్తోంది లక్ష్మమ్మ. అష్టకష్టాలుపడి కొడుకును సాకుతూంది.

దాళవా వరిపంటచేలల్లో వంగి ఊడుపులు ఊడుస్తున్నప్పుడు పది మందిలోనూ, నిర్మానుష్యపు సర్వేతోటల్లో పుల్లలేరుకుంటున్నప్పుడు ఒంటరిగానూ, పచ్చికబయళ్ళల్లో ఏకాంతంగా గడ్డి కోస్తున్నప్పుడూ రైతు పొలాల్లో బోదులుచేసిన కొబ్బరిమొక్కలకు బుడ్లజోడుతో నీళ్ళు పోస్తున్నప్పుడూ, సముద్రంవార ఎర్రపీతల్ని తవ్వుతూ మట్టికొట్టుకుపోయినపుడూ తిరిగి తో కాలవ నీళ్ళలో దిగి రొయ్యలూ, చేపలూ దేవుతుండగా తడిసిపోయి శరీరాన్నంటి పట్టుకున్న చింకిబట్టల్లో సిగ్గుపడి ఏ చెట్టు చాటుకో తప్పుకున్నప్పుడూ, వారం వారం సంతకి కూరగాయలు అమ్మకానికి తీసుకువెళుతున్నపుడూ అనేక మార్లు మాష్టారు లక్ష్మమ్మను చూశారు.

అలాటి సందర్భాలలో ఆమె అంటే మేష్టారికి ఎంతో జాలి కలిగేది. ఏ ఆశతో ఆమె ఇంత చైతన్యంతో జీవిస్తోంది? ఎక్కడో అందనంత దూరంలో ఉన్న భర్తను కనుల్లో నిలవేసుకుని 'నా కడుపున మరో కాయ కాయాలి, పండు పండాలి' అన్న ఆశతోనే బ్రతుకంతా వెళ్ళమారుస్తోందా? అలాటి సాంసారిక సంతోషపు వాంఛల వెలుగుల్లో పడి, ఆ వెలుగుతోపాటు వాటి మధ్య దాగిన మంటలను తాకి జ్వలించిపోయి ఆశ నాశనమై నిరాశే ఇక ఆమెకు మిగులుతుందేమో!

ఆమెమీద సానుభూతి, అబ్బిగాడిమీద మరింత అభిమానాన్ని పెంచింది. 'అబ్బిగాణ్ణి బాగా పైకి తీసుకురావాలి' అనుకున్నారాయన.

మాష్టారు ఆత్మవిశ్వాసంతో మరీ ఉత్సాహంగా పని చేస్తున్నారు. రాను రాను పిల్లలసంఖ్య పెరిగింది. బడి ఈడుకల పిల్లల్ని అందర్నీ బళ్ళో చేర్పించాలని ప్రజల్లో ప్రచారం చేయడంవల్ల చదువుకునే వారి సంఖ్య రోజురోజుకీ పెరుగుతూంది. స్కూల్లో మరో మాష్టార్నికూడా వెయ్యబోతూంది సమితి.

> **అవిశ్వాసం**
>
> అవిశ్వాసంకన్న మరి ఎక్కువ
> ఒంటరితన మేమున్నది?
>
> —జార్జి ఇలియట్

పిల్లలు వేళకు బడికిరావడం, చక్కగా పాఠాలు చదవడం, విద్యాబుద్ధులు నేర్వడం, క్రమశిక్షణతో మెలగడం, విజ్ఞానాత్మకమైన ఆటలాడడంతో నరహరి మేష్టారిలో నూతనోత్తేజం కలిగింది. అయితే ఆయన ఆరోగ్యం మొదటినించీ అంత మంచిది కాదు. శారీరికంగా చాలా అలిసిపోయారు.

మేష్టారి ఆరోగ్యం బాగా దెబ్బతింది. విశ్రాంతి కావాలి. సెలవులు ఎపుడో వాడేసుకున్నారు. సింగిల్ టీచరు స్కూలు కావడంవల్ల ఆయన ఇబ్బందిపడవలసి వస్తోంది. ఓరోజు స్కూలు మానేస్తే, పిల్లలతో గడపకపోతే మనసేదో బాధపడేది.

బడి విద్యార్థులలో ఒక కుర్రాడిని "లీడరు" చెయ్యాలనే సంకల్పం కలిగిందాయనకు. గట్టిగా అరిస్తే ఆయనకు ఆయాసం వస్తుంది. పిల్లలు అల్లరి చెయ్యకుండా చూసుకోడానికి ఓ లీడర్ని ఏర్పాటు చేయడం మంచిదని తోచింది. తనకి నచ్చిన గుణవంతుడైన ఓ కుర్రాడిని చూసి లీడరు చేయడం సమంజసంగా తోచింది. అందుకు సమర్థుడైనవాడు అబ్బిగాడే అని ఆయనకు తెలుసు.

కాని—

అబ్బిగాడు ఆయన దృష్టిలో ఏ రవీంద్రనాథ ఠాకూరో, ఏ లాల్‌బహదూర్ శాస్త్రో కావచ్చు. కావాలని ఉండవచ్చు. అలా ఆయన కోరుకోవడం తప్పేమీ కాదు. అయితే ఆయన అబ్బిగాణ్ణి లీడరుగా చెయ్యడానికి సంకోచించవలసి వచ్చింది. అందుకు కారణం మన గ్రామాలు ఏమీ మారలేదు. గాంధీజీ మన హృదయాల్లోకి జొరబడలేదు. గ్రామాల్లోకి తారురోడ్లూ, కరెంటుదీపాలూ సినిమాహాల్లూ వచ్చాయి. అంతేతప్ప వందలాది సంవత్సరాలుగా పాతుకుపోయిన జీవనసరళి మాత్రం మారలేదు. ప్రజల ఆలోచనల్లో మార్పులేదు. వచ్చిందనుకోవడం మనల్ని మనం వంచించుకోవడంకిందే లెఖ్ఖ.

నరహరి మాష్టారికి ప్రజాస్వామ్యంలోలాగే ఎన్నిక ఏర్పాటు చేయాలనిపించింది. పిల్లలందరినీ హాల్లో సమావేశపరిచి, అయిదు నిమిషాలు ఉపోద్ఘాతం ఇచ్చి "నేను లేనప్పుడు మీ అందరికీ పెద్దగా ఉండేందుకు మీ అందరికీ నచ్చినవాణ్ణి ఒకణ్ణి ఎన్నుకోండి. ఏదీ అలాటి ఒకరి పేరు చెప్పండి" అన్నారు.

పిల్లలు గుసగుస లాడుతున్నారు. అయిదో తరగతిలో ఆడపిల్లలే ఎక్కువ. మొగపిల్లలు అంత హొరవ ఉన్నవాళ్ళు కాదు.

నాలుగో తరగతిలోని రామన్నగారి గోపాలం లేచాడు. అంతా నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నారు.

"ఎవర్ని పెద్దగా చెపుతున్నావు గోపాలం?" అడిగారు మాష్టారు. మాష్టారి ప్రశ్న గోపాలానికి కొంచెం తికమకగా అనిపించింది. నలుగుర్నీ ఓసారి కలయజూసి ఉక్రోషం వచ్చి "నేనే" అన్నాడు గోపిగాడు.

"నేనే అంటే" మాష్టారి మరో ప్రశ్న.

అబ్బిగాడు లేచి "అవునండి మాష్టారండి. గోపాలం మాకు లీడరండి. మేమంతా ఒప్పుకుంటున్నామండి" అన్నాడు.

కాని సరస్వతి, సీతా, పార్వతి, తాయారూ, గంగా అంతా నిలబడ్డారు. పండూ, రంగడూ తప్ప మిగిలిన మగాళ్ళంతా నిలబడ్డారు. ఏక కంఠంతో "అబ్బిగాడు మాకు పెద్ద" అని అరిచారు.

మాష్టారికి ఎన్నిక జరగక తప్పలేదు.

అబ్బిగాడికీ, గోపాలానికీ పోటీ.

అబ్బిగాడు గోపాలం దగ్గిరగా వెళ్ళి అడిగాడు. "పోనీలేరా. నే నుండడం నీ కిష్టం లేకపోతే నువ్వే ఉండు."

గోపిగాడి అక్క లక్ష్మి నిలబడి "మాకు ఇష్టం లేదు. మాకు అబ్బిగాడే లీడరు" అంది. పిల్లలంతా మరోమారు "మాకూ అంతే. అబ్బిగాడు మాకు పెద్ద" అని అరిచారు.

మాష్టారికి ఈ పోటీధోరణి నచ్చలేదు. ఐకమత్యంతో ఉండే పిల్లలలో ఇది చీలికలకూ, తగాదాలకూ, వివాదాలకూ కారణం కావచ్చు అనిపించింది. "ఇప్పుడు వద్దు. తరవాత చూద్దాం లెండి" అని పిల్లల్ని క్లాసులోకి పంపించేశారు. అదీగాక ఆయనకు తల నెప్పి విపరీతంగా వస్తోంది. తరవాత చూడచ్చని అప్పటికి వాయిదా వేశారు.

గోపాలం అబ్బిగాడికేసి చూసి చితగ్గొట్టేస్తాను. జాగ్రత్త!" అంటున్నాడు. పిడికిలి బిగించి అరచేతిలో గుద్దుకున్నాడు. పట్టించుకోనట్టు అటు చూడ్డం మానేశాడు అబ్బిగాడు. అబ్బిగాడికీ తెలును, గోపీ ఎప్పుడూ అంతే.

మధ్యాహ్నం మేష్టారికి తలనొప్పి మరీ ఎక్కువైంది. జ్వరంకూడా వచ్చింది. సాయంకాలం అయ్యేసరికి

చలిచలిగా అనిపించింది. ఒక వాంతి చేసుకున్నాడు కూడాను.

అబ్బిగాడు స్కూలు అయ్యాక మేష్టారితోపాటు ఇంటివరకూ వెళ్ళి, ఆచార్లుగారి దగ్గిర నించి మందు పట్టుకువచ్చి ఇచ్చి ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మరునాడు ఉదయం పిల్లలు ఎప్పటిలాగే స్కూలుకి వచ్చారు. బడి గదులు తెరవకపోతే ఆటల్లో మునిగిపోయారు. ఆడుకుని ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. భోంచేసి మళ్ళీ వచ్చారు.

గోపిగాడు నిద్రగన్నేరుచెట్టు మొదలు వాలుకొమ్మ ఎక్కి కూర్చుని జంతికలు తింటున్నాడు. రాంగాడికి సగం జంతిక పెట్టి పొడవాటి సర్వేజువ్వలు విరిచి తెమ్మన్నాడు. వాడు తెచ్చాడు. బాబిగాడు కొబ్బరితాడు పట్టుకు వచ్చాడు. పండుగాడు కొబ్బరిపుచ్చిలదండ కట్టాడు. గోపిగాడూ వాళ్ళూ కలిసి చెట్టుమొదట గుమిగూడి జంతికలు పంచుకు తింటున్నారు.

గోపాలంఅక్క లక్ష్మి, అబ్బిగాడూ మాష్టారింటి దగ్గిరనించి పరిగెత్తుకువచ్చి నిలబడిపోయారు. "మరేమో... మాష్టారేమో... మాట్లాడడం లేదు జ్వరంతో మూలుగుతున్నారు. మందుకని వెళితే ఆచారిగారేమో ఇంటికాడ లేరు. అళ్ళతోటలోకి ఎల్లేరేమో" అంది లక్ష్మి.

"నడండిరా ఎదుకుదాం. అవునవును. ఇందాకే డాక్టరుగారు ఇలా ఎల్లేరు" అన్నాడు గోపాలం. ఒకవైపు చూపించాడు. అంతా అటువైపు పరుగులు తీశారు. లక్ష్మికూడా రాబోతూంటే అబ్బిగాడు "ఆడపిల్లవి నువ్వెందుకు? నువ్వుండిపో మేం వెళతాంలే" అంటూ చెప్పి గోపాలంకూడా పరుగుతీశాడు.

ఊరిచివర తోటలమధ్యగా సన్నని ఒంటరి వక్రరేఖ ల్లాంటి కాలిబాటల్లోనించి, సర్వేతోటలగాళ్ళమీదుగా వైపు పొలాల సరిహద్దు ముళ్ళకట్టడాలమీదనించి బాట దాటుతూ, నిర్మానుష్యపు దండు పుంత దాటిపోయి, గొరిమిడీ, రక్కిసా, బొమ్మజెముడూ డొంకలమధ్య సేద్యానికి లొంగని ఎడారి మొగలిడొంకలబందలోకి వెళ్ళారు.

"ఒరే పండుగా! దండవెయ్యరా" అన్నాడు గోపాలం. పండుగాడు కొబ్బరిపుచ్చిలదండ అందించాడు. గోపాలమే అబ్బిగాడిమెడలో వేశాడు.

అబ్బిగాడు నిశ్చేష్టుడై పోయాడు.

కొబ్బరితాడుతో గోపిగాడు చేతులకి కట్టు కట్టాడు. "ఒరే రాంగా! సర్వీజువ్వలిలా ఇవ్వరా" అని ఆజ్ఞాపించాడు. వాడిచ్చాడు.

అబ్బిగాడికి కుట్ర అర్థమయ్యింది.

"ఒంటరివాణ్ణి చేసి ఇలా పిలుచుకువచ్చి అంతా కలిసి కొడతార్రా?" అన్నాడు అబ్బిగాడు అందరి ముఖాల్లోకీ చూసి.

అబ్బిగాడికి సమాధానం రాలేదు.

"పోన్లెండి. నే నేం చేశానని, చంపెయ్యండి పోనీ" సమాధానం లేదు.

"గోపాలం! నీకు దణ్ణం పెడతాను. ఈసారికి దయతలిచి వదిలేయరా. ఇంకెప్పుడూ నీకు ఎదురు రాను. మాష్టారెలా ఉన్నారో, పోనీలేరా నీ జట్టుంటా నన్నాను కదూ... వదలవూ... చంపేయరా"

రాంగాడికి నాటాయి వాడి మాటలు.

"చేవవుంటే వాడూ నువ్వూ కొట్టుకోండిరా. అందరూ కలిసి ఒక్కణ్ణి తన్నడం మహా గొప్పేంకాదు" రాంగాడన్నాడు.

"అంతే మరి" పండుగాడు వొనన్నాడు.

గోపిగాడు అబ్బిగాడి కట్లు విప్పేశాడు.

పంతాలకూ, పట్టింపులకూ, పేచీలకూకూడా తావున్న వయసులు వారివి. ఏం చేస్తున్నారో, అందువల్ల తరవాత జరిగే పరిణామాలెలాటివో కూడా తెలిసీ తెలియని అజ్ఞానపు మనసులు వారివి. ఓ జువ్వ అబ్బిగాడికి అందించి మరో జువ్వ తను చేత్తో పుచ్చుకుని ఝళిపించి వాటంగా అబ్బిగాడి కాళ్ళమీద కొట్టాడు.

పొంగివస్తున్న ఉద్రేకాన్నీ, కోపాన్నీ, ఆవేశాన్నీ అణిచి పెట్టుకుని సున్నితమైన హృదయంతో అబ్బిగాడు చేతిలో జువ్వ విరిచి దూరంగా విసిరిపారేసి "కక్ష తీర్చుకోరా గోపీ" అంటూ వాడిముందర వంగున్నాడు.

గోపాలం వికటంగా నవ్వి చేతిలో జువ్వ విసిరిపారేసి నిర్దాక్షిణ్యంగా అబ్బిగాడిమీద విరుచుకుపడి పిడికిళ్ళు బిగించి గుద్దాడు. ఎన్నెన్నో అనరాని మాటలు, వినరాని మాటలు, అతను గుద్దిన గుద్దుల 'దభీ'లలో కలిసి అబ్బిగాడికి ఆవేశం కలిగించేశాయి. అబ్బిగాడికి దెబ్బల కన్నా తిట్లు ములుకుల్లా గుచ్చుకున్నాయి.

హృదయభాండాన్ని అనురాగపు కవ్వంతో చిలికి తీసిన వెన్నవంటిది ఏ తల్లి ప్రేమయినా. అట్లాంటి తల్లిని గురించి తొలిసారిగా, వినరానితిట్లు విన్నాడు.

అబ్బిగాడికి ద్వేషం హెచ్చిపోయి, కోపం రెచ్చిపోయి ఉద్రేకం మీరిపోయి గోపాలాన్ని ఏమంటున్నాడో తెలియనిస్థితిలో విరిచి పారేసిన ఓ జువ్వ అందుకుని విరుచుకు పడ్డాడు.

గోపాలం వాడి చేతుల్లో నించి జువ్వ లాక్కుని బాదాడు. అబ్బిగాడివీపు ఛెళ్ళుమన్నది. మోకాళ్ళమీదా మోచేతులమీదా తట్లు తేరిపోయాయి. అబ్బిగాడు తట్టుకోలేకపోయాడు. వాడు అటూ ఇటూ చూశాడు. జువ్వలేమీ లేవు. ఇసక గుప్పిళ్ళతో తీసి గోపాలంకళ్ళల్లో కొట్టాడు. గోపాలం కళ్ళు నులుముకుని పెద్దపులిలా వాడిమీద పడ్డాడు. పీక నులిమాడు. జుత్తు పట్టుకొని పీకాడు. అబ్బిగాడి బలం ఉడిగిపోయింది. పరిగెత్తాడు. వాడివెంట వెంబడించాడు గోపాలం. అబ్బిగాడు పొలం గట్లమీంచి, కొబ్బరితోటల్లోంచి, సర్వీతోటపక్కగా పరిగెడుతున్నాడు. గోపాలం వాడినే వెంబడిస్తున్నాడు. దగ్గిరకు వచ్చేశాడు. మూడు అడుగులే ఇద్దరి మధ్య దూరం. అబ్బిగాడిముందర బ్రహ్మజెముడుడొంక. అయినా వాడు కాస్త ఎడంగా ఉన్నచోట ఠెంగున దూకాడు. ముళ్ళు గుచ్చుకున్నాయి. ఒంటినిండా ముళ్ళు గుచ్చుకుపోయాయి. రక్తం చిమ్మింది. వాడు అలాగే అక్కడే కూలబడిపోయాడు. పెడబొబ్బలు పెడుతూ ఏడుస్తున్నాడు.

గోపాలానికి భయం వేసింది. వెనక్కి పరుగు లంకించుకున్నాడు. వెనక వెంబడిస్తూ వస్తూన్న రాంగాడూ, పండుగాడూ అంతకుముందే పారిపోయారు. పారిపోయి నరహరి మేష్టారికి అబ్బిగాడి సంగతి చెప్పారు. మేష్టారి మనసులో ముళ్ళు గుచ్చుకున్నాయి. ఓపిక లేకపోయినా ఎలాగో లేచి తూలుతూ నిలదొక్కు కుంటూ వాళ్ళిద్దర్నీ వెంట బెట్టుకుని బయలుదేరి వచ్చారు.

అబ్బిగాడి చొక్కానిండా రక్తంమరకలు. ఒంటినిండా

తెల్ల వెంట్రుకలా?

ముసలి తనంతో పాటు తెల్ల వెంట్రుకలు తప్పని సరిగా వుంటాయని సాధారణముగా వుండే అభిప్రాయం. కాని ఇది యెల్లప్పుడూ నిజముకా నేరదు. ఎందరో వయస్సుమళ్ళిన వ్యక్తులు ఒక్క పినవెంట్రుక అయినా తెల్లదనాన్ని పొందకుండా వుంటూ వుంటే ఎందరో పసివాళ్లవయస్సుమునుండి ముందే తెల్ల వెంట్రుకలతో (కానిటీస్) బాధపడు తున్నారు. వ్యక్తివయస్సు యేమైనప్పటికీయూ తెల్లదనపు ప్రభావమేమిటంటే ఇది, వ్యక్తిని మానసికంగా ముసలితనం వచ్చిందని బాధపడేట్లు చేస్తుంది. ఇది కలిగించే కంగారూ, ఆత్మవిశ్వాస సంకోచత్వములతో పెంటవేసిపిస్తాయి. తెల్లవెంట్రుకలు వయస్సుకన్నా ముందే ముసలి తనాన్ని పొందుతా యనడం సత్యమే.

దానికి సాధనము

ఈవిటినేటివిరైన సమాధానం. తెల్లదనపుప్రతి దానును వతిరించుకో వడం — పరిపూర్ణమైన వెంట్రుకలను నలుపు చేయు హెర్ ఆయిల్ అయిన వస్ మోల్ తెల్ల వెంట్రుకలను నల్లగా చేయును. అది అత్యుత్తమమైన తలనూనె కూడా. దాని లనోలిన్ మరియు వనమూలికలు వెంట్రుకలకు విరివిగా సహజమైన ఆహారాన్ని కూరుస్తాయి — పోయిన నల్లదనాన్ని తిరిగి యిస్తాయి. నిగనిగా మెరిసే గుణాన్ని తిరిగి యిస్తాయి.

వస్మోల్ను యీరోజు, ప్రతిరోజు వాడండి వస్మోల్ అన్ని దుకాణాల్లో దొరుకుతూనే ఉంటున్నది: వస్మోల్ ఎమల్సిఫైడ్ హెర్ ఆయిల్ (140 మరియు 450 గ్రాముల సీసాలలోను) మరియు వస్మోల్ పోమేడ్ (స్టాండర్డ్ ప్యాకెట్లలోను) లభించును. మీ వయస్సును మరిచిపోవాలంటే వస్మోల్ను ఇప్పుడే ముందుకోండి. ఇది అసలైన, వెంట్రుకలను నలుపు చేసే హెర్ ఆయిల్!

HRI. V. G. 3 TEL.

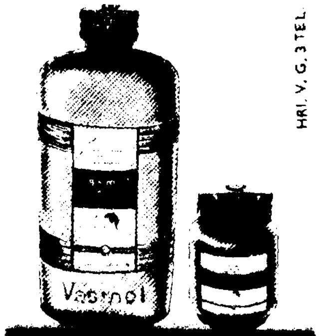

వస్మోల్

హైజీనిక్ రిసర్చ్ ఇన్స్టిట్యూట్
పో. బా. నెం 1192, బొంబాయి

గుచ్చుకుపోయిన ముళ్ళు. సర్వీజువ్వ దెబ్బలకి తట్టు తేరినచోట ఎఱ్ఱగా రక్తం చర్మం కిందవరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. ఏచ్చి ఏడ్చి అబ్బిగాడు సొమ్మసిల్లి పోయినట్టున్నాడు!

మేష్టారు వాణ్ణి లేవదీసి కూర్చోబెట్టారు. కళ్ళు తెరిచి మేష్టార్నిచూసి బావురుమన్నాడు వాడు.

ముళ్ళు గుచ్చుకుపోయి కదలలేకపోతున్న వాణ్ణి అమాంతం భుజంమీద వేసుకుని తన జ్వరం, నీరసం సంగతే మరిచిపోయి మేష్టారు హడావిడిగా ఇంటికి తీసుకు వచ్చారు. ఎప్పుడు తెలిసిందోగాని లక్ష్మమ్మ శోకాలు పెట్టుకుంటూ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చింది. ఒక్కగానొక్క కొడుక్కు జరిగిన అన్యాయానికి ఆమె నోటికి వచ్చినట్లల్లా వూరివాళ్ళని తిడుతూంది. జనం పోగుపడి వింత చూసినట్టు చూసి గుసగుసలాడి వెళ్ళిపోతున్నారు. మాష్టారేం పట్టించుకోలేదు. ఆయనకు తెలుసు. గోపిగాడు అబ్బిగాడిని ఏమని తిట్టాడోకూడా పండుగాడు చెప్పాడు.

మేష్టారు ఆచారికి కబురు పంపించారు. కాని ఆయన వచ్చేవరకూ లక్ష్మమ్మ కొడుకుని అక్కడ ఉంచలేదు. "నేను సూసుకుంటాలే బాబు, నీ కెందుకు సెమ" అంటూ కుఱ్ఱాడ్ని తీసుకుపోయింది.

ఆ సాయంకాలానికి అబ్బిగాడికి ఒళ్ళు తెలియని జ్వరం వచ్చేసింది. మాష్టారికికూడా ఒంట్లో బాగా లేదు. పండుగాడే ఆ వార్త తీసుకువచ్చాడు. మాష్టారికి ఒకసారి అబ్బిగాడింటికి వెళ్ళి వద్దామనివున్నా ఓపిక లేకపోయింది.

మరునాడు స్కూలుకి ఎలాగో వెళ్ళారు. పాఠాలు జరగలేదు. మనసు, శరీరము రెండూ మేష్టారి స్వాధీనంలో లేవు. అబ్బిగాడి జ్వరం తగ్గుముఖం పట్టలేదట. స్కూలు విడిచి పెట్టాక మేష్టారు వెళ్ళి చూసివచ్చాడు. ఒళ్ళు తెలియని జ్వరంలోపడి ఉన్నాడు వాడు.

ఆ జ్వరం ఆ మరునాడుకూడా అతని ఒంటిమీద అలాగే నిలిచి ఉంది. ఆచారిగారే మందిస్తున్నారు. కొడుకు జడుసుకున్నాడేమోనని లక్ష్మమ్మ ఎండుమిరప కాయలు కాల్చి దిష్టి తీసింది.

నాలుగో రోజున మేష్టారు ఒకసారి వెళ్ళి అబ్బిగాడ్ని చూసివద్దామని అనుకున్నారు గాని వాతావరణం చలిచలిగా ఉండి జ్వరం వచ్చినట్టుగా అనిపించి వెళ్ళలేకపోయారు. ఆ రోజు అన్నంకూడా వండుకోలేదు. కాఫీ కాచుకుని తాగి పెందరాళే పడుకున్నారు. పడుకున్నారన్న మాటేగాని ఎంతకీ నిద్ర పట్టలేదు.

సముద్రం పొంగి పొరలే ఘోష విషాదపూరితంగా వినిపిస్తూంది.

దూరంనించి నక్కలఅరుపులూ, దగ్గర్లో కీచురాళ్ళ ఇలకోళ్ళధ్వనులూ, చెట్లమీద ఎగిరిన తపసిపక్షుల రెక్కల రెపరెపల సందడులూ, గుడ్లగూబల భయంకర మయిన అరవులూ వినిపిస్తున్నాయి. ఎప్పటిరాత్రిలా ఈ రాత్రిలేదు. హృదయాన్ని వేధిస్తూంది. విషాద గీతాన్ని ఆలపిస్తున్నట్టుంది.

లేచి, తలుపు తీసుకుని అరుగుమీదికి వచ్చారు మేష్టారు.

పగలు పది మందీ నడిచి వెళ్ళగా అచ్చు గుద్దిన అడుగుజాడలతో సీంమండల లోతు దిగబడిపోయే ఇసకవుంత మధ్యగా రైలుపట్టాల్లాంటి బండిగాడి సమాంతరరేఖలబాటలో ఎవరో విరిచి పారేసిన పగిలిన గాజుముక్కమీద పడిన మసకవెన్నెల పరావర్తిత కాంతిరేఖ ఆయన కళ్ళల్లో గుచ్చుకుంది.

విడివిడిగా అక్కడక్కడ చెల్లాచెదురుగా విసిరి పారేసినట్టున్న వూరిగుడిసెలలోనూ, కలివిడిగా వరసలు తీరిన తాటాకు లోగిళ్ళలోనూ, కలిగినవారి పెద్ద పెంకుటిళ్ళనుండునా, మబ్బులవెనక మసుగుపడి మెరిసే చుక్కల్లా చెట్లగుబురుల చాటున వెలిగే ఇలాయిబుడ్ల కిరసనాయిలుదీపాల వెలుతురులో వీధివాకిళ్ళలో వేలాడు తున్నాయి.

అయిదు నిమిషాలు అలానే నిలుచుని లోపలికి వెళ్ళిపోదామని కదలబోయి ఆగిపోయారు నరహరి మేష్టారు. హరికెనులాంతరు పట్టుకుని ఎవరో హడావిడిగా ఇటేవస్తున్నారు. ఆ వస్తున్న వ్యక్తి సేరుగా ఇంటిదగ్గిరికే వచ్చి ఆగాడు.

"అయ్యా! పంతులయ్యా! అబ్బిగాడికి భూమ్మీద నూకలు సెల్లిపోయాయయ్యా. నొట్టని నూరేళ్ళ పంట రాసేసేడు భగవంతుడు. . ."

నరహరిమేష్టారి కళ్ళముందంతా చీకటిగా ఉంది. ఆ చీకట్లో ఓ మూల చిన్న వెలుగురేఖ, అక్కడో క్లాసురూము, అందులో ఎన్నికల వాతావరణం, మధ్య తను, చుట్టూ పాములూ, పెద్దపులులూ, తోడేళ్ళూ, సింహాలూ, వాటన్నిటిమధ్యా రక్తసిక్తమైన ఓ లేగదూడ.

"నేనే. . .నేనే" అంటూ పిచ్చిగా అరిచారు మేష్టారు!

వచ్చిన వ్యక్తి అర్థం కాక తెల్లబోయాడు! ★

పురుషుల అవసరాలు తీరుటకు
ఒకాసా

ఒకాసా పురుషులు సఫలజీవితమును పొందుటకు శక్తిని యిస్తుంది. అకాలంగ వయస్సు మళ్ళడం అరికట్టి, ఆరోగ్యమును మెరుగు, అన్నిటికంటె ముఖ్యంగ, యౌవన విక్రమము, సత్తువను కలుగ యిస్తుంది. లక్షలాది ప్రజలు ప్రపంచమంతటా ఒకాసా, ఆధునిక టానిక్ – రెస్టోరేటివ్ బిళ్ళలు ఉపయోగిస్తున్నారు. ఒకాసా, పురుషులకు, స్త్రీలకు వేరువేరుగా లభిస్తాయి.

కెమిస్టులందరివద్ద, దొరుకుతాయి: లేక మాకు వ్రాయండి:

OKASA CO. PVT. LTD. P. O. BOX 396, BOMBAY-1.

CU.347